

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48.

28de november 1897.

23de aarg.

De valgte ham til loitnant.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakter til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpedittionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortsættelse.)

„Om du ned langs den lille elv, ved hvilken indianerne har sin leir?“

„Ja netop!“

„Havde du længe gaaet langs den?“

„En god dagsmarch!“

„Hm! Det er ganske bedst, jeg raadspørger indianeren om sagen.“

Han talte en stund med den vilde, og denne syntes at vise den retning, de skulde tage. Den gamle nikkede med hovedet og sagde derpaa til Georg:

„Nuvel — jeg er en smule kjendt paa disse kanter, og vi skal nok længere oppe træffe paa bækken. Men saa maa du selv finde veien videre. Nu kan du sætte dig op paa Moskito. Vi kommer raskere afsted naar vi rider. Er det for brat nogensteds, kan vi jo stige af.“

Gutten gjorde straks, hvad der blev sagt ham. Men først gif han hen til indianeren, greb hans haand og rystede den hjertelig; dette var den eneste maade, hvorpaa han kunde vise ham sin taknemmelighed. Den vilde syntes dog at forstaa det godt nok; han nikkede venlig til den unge gut og syntes at være meget fornøjet med sin tur.

Den gamle stod endnu ved siden af sin hest.

„Men hvorfor skal den store elg ligge i stoven og raadne?“ spurgte Georg den gamle. „Det vilde være sørgeligt, om det deilige kjød skulde blive liggende der til ingen nytte!“

„Hav ingen bekymringer i saa henseende“, var svaret. „Indianeren sender snart sine koner og sine hunde afsted efter den, og jeg tør indstaa for, at der inden aften ikke vil være andet tilbage end bare ben. Ellers maatte jeg ikke kjende det paa ret! Men — gutten fortjener lidt i løn for sin hjælp. — Se her, du, rødhud — du kan gjerne tage dette uldteppe! Forstaaer du ikke?“

Den gamle havde først taget ud to tepper, men bare bundet det ene fast paa sadlen; det andet havde han kastet fra sig igjen, og det var dette han vilde indianeren skulde have.

Den vilde tog teppet og vilde ræffe det til den gamle. „Dit tøsehoved!“ brummede denne forstaaer han da ikke, at han skal beholde det selv! — Nu ja, man kan jo ikke forlange, at han skal forstaa engelsk.“

Dg saa forsøgte han at faa indianeren til at forstaa, at han skulde slunge teppet om sig. Men den vilde syntes ikke at tro muligheden af, at han virkelig skulde faa en saa værdifuld gave. Tilslut forklarede amerikaneren ham det paa indianisk, saa han ikke længere behøvede at være i tvil. Han slængte det varme teppe fornøjet om sig, nikkede hjertelig til de to hvide og løb derefter af alle kræfter ned ad bakkens og forsvandt mellem buksene.

„Har man seet mage til menneske!“ udbrød den gamle. „Syber han ikke, som om han havde stjaalet teppet og havde en politibetjent i hælene paa sig! — Men kom nu! Det er blevet sent nok alligevel. Dg jeg kan heller ikke ofre alt for megen tid for din skyld. Her i Kalifornien er tid penge, hvilket du nok selv senere skal komme til at erfare.“

Raskt og langt mere letvindt, end man skulde tro om en mand i hans alder, sprang han sig sadelen og red hurtigt afsted uden engang at se sig om efter Georg.

Den unge gut behøvede ikke at jage paa Moskito for at faa dyret til at følge efter. Men han havde vanskeligt for at holde sig fast i den brede pakkabel, især da han ikke havde stighøjler, og det varede en stund før han havde vænnet sig til det usikre sæde.

Alligevel lagde han nøie merke til den retning, de tog, for i nødsfald at kunne finde sig tilrette. Den gamle syntes imidlertid at kjende veien godt og lod sin lille raske hest springe, saalænge det paa nogen maade lod sig gjøre. Men da de kom høiere op, begyndte sneen, og det gif da langsommere; paa enkelte steder maatte de endog stige af og lede dyrene ved tøjlen. De kom paa den maade ikke saa hurtigt frem som de kunde have ønsket, og natten faldt paa sørend de naade sit maal.

I mørket turde de ikke rejse videre, især da de paa den maade kunde tage feil af veien. Mørke stjer havde ogsaa atter trukket op paa himmelen, og de besluttede tilsidst at overnatte paa det første det bedste sted. De fik tændt et baal. Vand var der ikke i nærheden, men derimod sne nok, saa de kunde smelte den og saa kogt sig en god varm kop kaffe. Idethele

søgte de at indrette sig saa koseligt, som det efter forholdene var muligt. Dyrene var det værre for. Mofito aad nogle røde bær, som voksede paa en del buske i nærheden af baalet; men heften maatte nøie sig uden aftenmad.

Natten var ikke saa vild og ubeirsagtig som den forrige; men ogsaa denne gang faldt der udpaa morgentanken temmelig tæt sne, og sneveiret blev ved ogsaa efterat det var blevet lyst. Dette var noget, som de to reisende ikke egentlig syntes om. Den gamle saa mere end nogengang op mod himmelen og rystede paa hovedet og brummede. Han var ikke i videre godt lune, og naar Georg forsøgte at faa en samtale igang, fik han bare korte, uvenlige svar. Gutten havde en følelse af, at hans ledsager allerede angrede paa, at han havde lovet sin hjælp. Men om saa var tilfældet, gik det ialfald ikke an at vende om, naar de var komne sit maal saa nær. Efterat de hurtig havde nydt sin tarvelige frokost, gav den gamle sig atter afsted uden at sige et ord. Endelig var de ved en liden elv, som han mente maatte være den samme som Georg havde fulgt den foregaaende dag. For at overbevise sig derom, maatte de over paa den anden side, hvad der med nogen vanskelighed lykkedes. Snart efter fandt Georg til glæde et merke, som han havde skaaret med sin kniv i et træ. Han var nu ikke i tvil om, at det var den samme lille elv, og han kunde ogsaa forstaa, at de neppe var svært langt fra det sted, hvor han havde forladt sine forældre.

Atter fortsatte de veien en times tid. Tause red de ved hinandens side. Da udstødte Georg med engang et glædeskrig. Han havde mellem nogle træer faaet øie paa vognen.

„Ser du dem?“ spurgte den gamle i en mere deltagende tone end hidtil.

„Der staar vognen!“ sagde Georg.

„Men jeg ser ingen røg — ingen mennesker!“

Georg svarte ikke. Det var, som om med engang hans bryt snertes sammen. Han vilde raabe, men var ikke istand til det, og tøilerne faldt ham næsten af hænderne, mens dyret galloperede nedad en sraaning mod det sted, hvor vognen stod. Den gamle var lige efter ham, og da de naaede frem, fandt de blot en forladt leirplads. Med dødblege kinder betragtede Georg dette sted, hvor han havde haabet at finde sine fjære forældre.

„Nu, hvorledes er dette?“ udbrød hans ledsager, „væk? — Ja, var det ikke det, jeg paa forhånd havde tænkt!“

Georg stod der maalløs af skræk. Men

snart samlede han sig atter saavidt, at han kunde begynde at se sig om. Seilbugstrækket var revet af vognen, forskellige ting spredte omkring, og kufferten var opbrudt.

En ny forførdelig tanke greb hans hjerte. „Hvad er det, som er hændt?“ udbrød han fortvilet. „De maa være blevne overfaldne — røvede — myrdede, og jeg som ikke har været tilstede og hjulpet dem? O mor, o far, o du min stakkars, stakkars lille søster!“

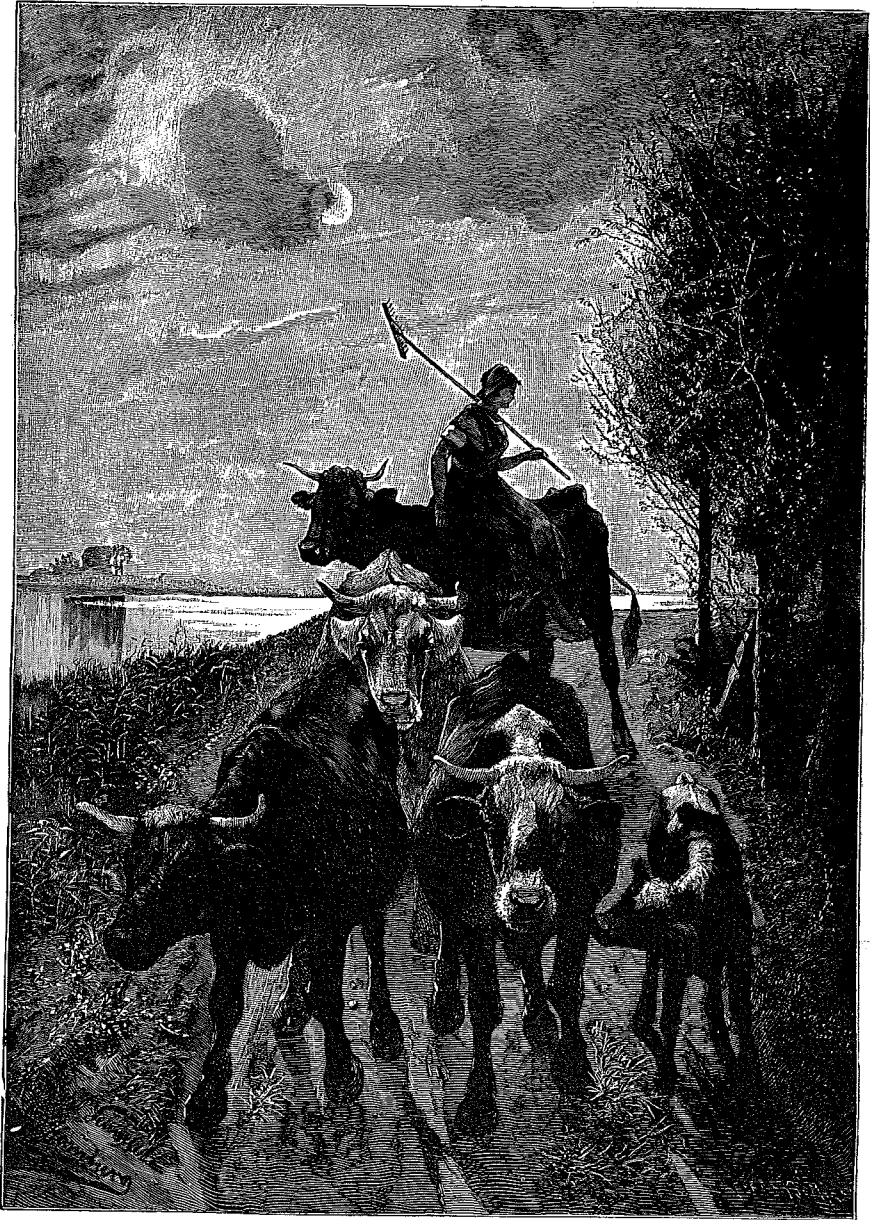
Han stjulte sit ansigt mellem hænderne, og ube af stand til længere at betvinge sin smerte, begyndte han at hulke høit.

Den gamle jæger stod ved siden af ham og rystede paa hovedet. Han betragtede først de forskellige ting, som laa kastede om i vild uorden dels inde i vognen og dels paa marken; men saa begyndte han forsigtig at undersøge marken, hvor han trods den uysaldne sne opdagede en mængde spor efter mennesker. Ogsaa Hektor syntes at være forstrækket over den tilstand, hvori leiren var, og sprang urolig frem og tilbage.

„Om“, brummede den gamle, „jeg tror sandelig, hunden har ret. Forstaar jeg den ret, saa mener den, at en bande rødhudede kjeltringer har drevet sit spil her. Men det skal vi nok snart finde ud.“

Han satte sin borse fra sig og begyndte at undersøge sporene rundt om. Det undgik ikke hans skarpe blik, at en del af tingene kun var dækket med et ganske tyndt snelag, mens andre havde mindst fire tommer sne over sig. Han fjernede med haanden forsigtig sneen fra de friskeste spor, det var merket efter, nøgne fødder. Altsaa maatte indianere have været her. Der kunde ikke være nogen tvil om, at endel rødhuder havde været der samme morgen og reist igjen for knapt en time siden. Men hvad var der blevet af den hvide udvandrers og hans kone og datter? Dræbte kunde de neppe være blevne — ialfald ikke samme dag; thi isaafald havde der endnu maattet været ualmende gløder paa ildstedet, eller ialfald maattet dette have holdt sig varmt saalænge, at den uysaldne sne støbiffelig maatte være smeltet paa det.

Den gamle undersøgte med haanden nøisagtig hele stedet. Sporene efter indianerne var jo ganske friske. Ogsaa Georg var tilfidskommen saavidt til sans og samling, at han kunde følge den gamles eksempel. Han fandt da blandt andet en liden sort kuffert, hvori han vidste, at faderen pleiede at have sine penge, og som moderen altid bar nøgelen til.

Det er detligt paa landet. I.

Det er deiligst paa landet. II.

Rufferten var til hans forundring aabnet, og nøglen stod i. Han gjorde sin ledsager opmærksom paa det forunderlige heri.

„Jeg skal sige dig noget, min gut“, tog den gamle til orde. „Der er steet noget usedvanligt, og indianerne maa have havt sin haand med i spillet. Men om det er dem som fra, først af har bevirket al denne forstyrrelse, eller om de er komne efterpaa, det er ikke godt at afgjøre. Men for at faa vished derom, har vi ingen anden udvei end at sætte efter indianerne.“

„Men hvorledes skal vi finde dem?“

„Paa sporene naturligvis, saalænge sneen varer“, svarte den gamle, „og siden faar hundene hjælpe os. De kan ikke være langt herfra, og sporene vil ikke være vanskeligt at finde i den dybe sne. Jo før vi sætter efter dem, desto bedre — eller ved du noget bedre raad?“

„Nei“, sukkede Georg. „Det gaar aldeles rundt for mig, og det er, som mit hjerte skulde briste. Jeg er ikke istand til at tænke. O, min stakkars mor — min stakkars søster!“

„Der er ialfald ikke mere at finde“, sagde den underlige gamling. „Og veiret ser heller ud til at blive værre, saa jeg skal prise mig lykkelig, naar jeg er godt og vel ude af sneen.“

Indianerne var først dragne opad en bakke-
skraaning og havde derpaa taget veien nedover mod dalen, men ikke langs den lille elv. Det var ikke det mindste vanskeligt at finde sporene. Da Georg og hans ledsager var gaaet et stykke, kom de til et sted, hvor rødhuberne havde gjort holdt — maasse for at dele sit bytte. Sidenefter var der bare ubetydelig sne over deres fodspor.

Den gamle red foran. Fra begyndelsen af havde han jo vist sig saa kold og udeltagende; men nu var han i saa henseende aldeles som forandret. Han var bleven helt ivrig efter at indhente indianerne og derved om muligt faa vished om de reisendes skjæbne.

„Dette er følgen af vore landsmænds opførsel mod indianerne“, sagde han undervejs, da Georg red ved siden af ham. „Vi tager deres land, dræber deres vildt, forstyrrer deres fiskevier og plager dem paa alle mulige maader, enten vi har grund dertil eller ikke. Kan man da undres over, at de mangen gang mister taalmodigheden og søger at gjengjælde lige mod lige? Og det er deres skyld, at hevnens kanke ofte rammer den uskyldige.“

„Altsaa tror De virkelig, at mine stakkars forældre er overfaldne og dræbte?“ spurgte Georg med dødelig angst baade i blik og tone.

„For noget sludder!“ brummede den gamle.

„Har jeg sagt det? Jeg mente bare, at man ikke kan undres over, at indianerne anser hver hvid for en dødsfiende. Denne gang er det maasse ikke saa ilde, som det ser ud til.“

Han pistede paa hesten og red afsted saa hurtig, at Georg havde vanskeligt for at følge ham. Efter at have redet en knap halv time paa denne maade fik de sige paa en røg nedensfor sig og opdagede snart efter et helt følge indianere, omtrent ti mænd og en 8—9 kvinder. Paa et lunt sted havde de skuffet sneen væk og tændt op et baal, hvorefter de nu sad leirede.

Da de hørte lyden af dyrene, styrtede de alle op, og mændene greb sine vaaben. Men den gamle amerikaner var ikke ræd; med geværet i den højre haand særdigt til stud red han midt ind iblandt dem. Saa snart han var stanset begyndte han i en vred tone at tale til en af de indfødte; mens disse syntes at kjende ham; thi de sænkede sine buer, og en gammel mand med graat haar traadte hen og tiltalte ham venlig.

Nu fulgte en del raske spørgsmaal og svar paa det indianske sprog. Georg forstod selvfølgelig ikke et ord af altsammen. Derimod opdagede han straks, at de var paa de rette spor; thi kvinderne havde paa sig klædningsstykker, som havde tilhørt hans forældre, og en del af sine egne klæder fik han se under et træ i nærheden af baalet.

Den gamle jægers ansigt havde haft et høist forbitret udtryk, da han begyndte at tale med indianeren; men lidt efter lidt blev han mere rolig, nikkede et par gange taus med hovedet og vendte sig til sidst mod Georg for i forthed at meddele ham, hvad han havde faaet at vide af den gamle indianer.

Den gamle rødhub, som amerikaneren gav attest for at være en paalidelig og brav mand, havde sagt at han og hans folk samme morgen tilfældigvis var komne til det sted, hvor vognen stod, men havde ikke seet spor til de hvide. De havde taget med sig, hvad de havde lyst paa, af de forskellige sager, som laa i eller omkring vognen. Men hvad der var blevet af de hvide, vidste de ikke, og de havde heller ikke gjort noget for at faa greie paa det.

Mens den gamle fortalte dette, kom Georg til at lægge merke til en underlig hovedpyrdelse i haaret til en af indianerne. Det saa nærmest ud som et stykke papir. Han gjorde sin ledsager opmærksom derpaa. Neppe havde denne faaet sige paa papiret før han uden videre gik hen og rev det ud af haaret paa indianeren.

Papiret var baade iturebet og opblødt af sneen, saa det ikke var let at læse de ord, som var skrevet med bhlyant paa det. Georg saa imidlertid straks, at det var hans faders haandskrif, og den graabaarede indianer fortalte nu efter opfordring af den gamle jæger, at de havde fundet papiret stiftet fast paa voguen. Følgende ord var endnu at læse paa papiret:

„Vi er —
kom bare —
venter paa dig —
dette finder —“

Resten var revet bort eller ialfsald ulæseligt. Det var jo ikke en eneste hel sætning, og dog var det nok til at fylde guttens hjerte med jubel. Hans forældre levede! De havde frivillig forladt sin leirplads deroppe i sneen og efterladt dette papir, forat gutten skulde vide, hvor han skulde følge efter dem. Ja hvor? — Desværre kunde han ikke vide det, siden papiret var blevet saa ødelagt. Men de levede ialfsald; ingen ulykke var hændt dem, og han vilde gjøre alt for at finde dem, selv om han skulde rejse gjennem hele Kalifornien efter dem.

Den gamle rystede paa hovedet, da han kom med et udbrud herom. Gutten kjendte lidet til alle de vanskeligheder, som vilde møde ham og maatte ikke være for tillidsfuld endnu. Men hans underlige ven vilde ikke knække hans glade forhaabninger og svarte ikke stort

Seddelen havde ogsaa renset indianerne for al mistanke. Man kunde heller ikke bebrejde dem, at de havde taget med sig noget af det herreløse gods, som de havde fundet deroppe i fjeldet. Selv mange hvide vilde sandsynligvis have gjort det samme. Og værdien af et saadant efterladt papir kunde ingen forlange af rødhuderne, at de skulde kjende.

(Fortsættes.)

Bekymrer eder ikke.

Der boede to mænd ved siden af hinanden; de havde begge en hustru og flere smaa børn og ikke andet at leve af end deres hænders gerning. Den ene af disse mænd var altid bekymret og sagde: „Evis jeg dør eller bliver syg, hvad skal der da blive af hustru og børn?“ Og han kunde aldrig blive den tanke kvit; den gnavede paa hans hjerte, som ormen paa den frugt, den bor i. Nu var den samme tanke vel opstaaet hos den

anden familiefar, men han fastholdt den ikke; thi han sagde: „Gud fader kjender alle sine skabninger og sørger for dem; han vil ogsaa sørge for mig og mine kjære.“ Og hans sind var i ligevegt, mens den anden ikke kjendte til ro eller hvile eller nogensinde var glad. En dag arbejdede han bedrøvet og nedslaaet ude paa marken, fordi han ikke kunde blive sin ængstelighe kvit; da saa han nogle fugle hoppe ind i en busk, komme ud derfra og igjen flyve derind. Han gik nærmere hen og saa fugle-reder side om side, og i hver af rederne var der nogle unger, der endnu ikke havde faaet fjær. Og da han igjen havde taget fat paa sit arbejde, kastede han hvert stieblik et blik paa busken og saa fuglene flyve ud og ind med føde til deres unger. Men saa hændte det sig, at en høg slog ned paa den ene af mødrene, da hun kom tilbage med føde, og fløt bort med hende; den stakkars moder søgte forgjæves at slippe ud af dens klør og udstødte ængstelige skrig. Ved dette syn blev arbeideren endnu ængsteligere tilmode end før, thi han tænkte, at moderens død vilde drage ungerens efter sig. „Mine børn har heller ikke andre end mig, hvad skal der blive af dem, naar jeg falder fra?“ Hele dagen igjennem var han mørk ihu, og om natten kunde han ikke falde i søvn. Da han dagen efter gik hjem fra arbejde, sagde han: „Jeg vil dog gaa hen og se, hvordan det staar til med den stakkars mors unger; de fleste af dem er sagtens døde.“ Og han begav sig paa vei til busken. Da han fik øie paa dem, saa han, at de havde det godt; ikke en af dem saa ud til at feile det mindste. Han blev meget forundret derover og lagde sig paa lur for at se, hvorledes det kunde være gaaet til. En liden stund efter undslap der ham et svagt skrig; han bemærkede nemlig, at den anden mor i stor hast kom tilbage med den føde, hun havde samlet, og at hun delte føden mellem alle ungerne uden at gjøre forstjæl paa dem; der var nok til dem alle, og de stakkars moderløse blev ikke forladte i deres nød. Om aftenen fortalte han sin ven, hvad han havde seet. Denne svarte: „Hvorfor skal vi ængstes? Gud forlader aldrig dem, der sætter deres lid til ham. I hans kjærlighed er der dybder, vi ikke kjender. Lad os tro, haabe og elske og vandre vor vei i fred. Dør jeg før dig, skal du være en far for mine børn, og dør du før mig, skal jeg være en far for dine. Og falder vi begge fra, før de er gamle nok til at sørge for sig selv, vil vor fader i himlen være fader for dem.“

Ormehistorier fra fjeldbygden.

1. Ormene paa Ljosland.

Hen, som gaar i skogen, ser ormer alt i ét, ved du. Men paa Ljosland var det saa yrende fuldt af orm, at det hændte, at folk maatte ligge paa „butaget“ for ormen, naar de var der for at slaa.

Men det var nu egentlig om Borgar Sori, jeg nu skulde fortælle. Han boede i Næsgrænd, men var en sommer og slog i Ljosland.

Saa var det en dag, han skulde bære hjem en byr med hø, men medens han havde den paa ryggen, begyndte det at rende den ene orm efter den anden ud af den. Og han blev saa ræd, at han kastede byren og aldrig mere turde „høie“ der.

Han Borgar skal have været saa overdreven fæl til at bande og til at høie om søndagene. Og det var nok ogsaa en søndag, dengang alle ormene kom ud af høbyren hans. Men siden den dag høiede han aldrig om søndagen og søgte ogsaa at holde op at bande, fortæller gamle folk.

2. Ormestrei.

Du har kanske hørt snakke om „ulvestrei;“ men „ormestrei“ er det muligt, du endnu aldrig har hørt om. Men hør nu bare.

Ormen vil gjerne være der, hvor der er meget ener eller briff. Saa var det ovenfor Nordgaren paa et sted, som heder Strubbestar. Om der har været meget strub der i gamle dage, er ikke godt at vide, men denne gang var der ialfald nok af orme der; for den sags skyld kunne stedet gjerne hedt „Ormestfar;“ men det var nu „Strubbestar“ det hed.

Det var „fleketaat“ om vaaren, sneen var gaaet bort flekkevis i solbalken. Saa var det en varm søndags eftermiddag, at folk kom der op. Da havde ormene samlet sig i haugetal paa taasflekterne; de hang i briffegrenene, kom og seg ned igjen, og orm yrede rundt om til alle kanter. Det var „ormestrei“ det.

Han slap.

To mænd var ude paa jagt. Den ene havde jagttilladelse, den anden ikke. Saa kom en opsynsmand til, og ved synet af ham gav den mand, som havde jagt-tegnet, sig til at løbe.

Opsynsmanden var en dygtig løber, saa han satte efter ham, og efter en kvart mils løb gjennem krat og pløiefjord naaede han ham.

„Har Herren jagttegn, tør jeg spørge?“ spurgte opsynsmanden forpustet.

„Ja, vær saa artig!“

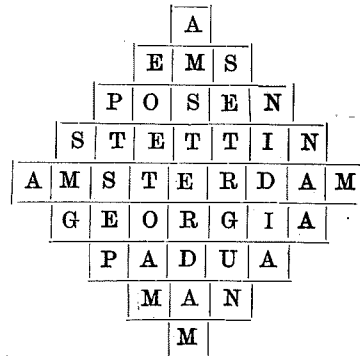
Og han fremviste tegnet.

„Men hvorfor løb De da?“

„Jeg holder saa meget af fodsport! Men har de spurgt min ven om hans tegn?“

Men venen var over en halv mil borte.

Opløsning paa diamantgaaden i no. 46.

Billedgaade.

V n n n S go go ft e
n n n
n n n